

Не искам да узнаешъ, на слънцето подъ зноя
— нещастникъ отъ къде ме нещастия
влѣкатъ. . .

И, сестро, остави ме измжченъ да помина
край тебе день въ почивка, край тебе
часъ въ покой.

Отъ другитѣ френски поети Яворовъ се
е влиялъ най-много отъ Верлена и А. де
Ренйе, а отъ белгийскитѣ — отъ Верхарна
и Матерлинка.

Мжчно е да се посочатъ по-конкретни
факти на това влияние що се отнася до
първитѣ трима поети, но при все това то
се усѣща било въ мъглявината на израза,
съответна на смжтността въ настроенията,
въ мелодията на речъта — тѣзи специфични ка-
чества въ лириката на Верлена, било въ меката
меланхолия на нѣкои пѣсни отъ рода на
„Блѣнъ“, „Вълшебница“ и др., присѣща на
Ренйе, било въ енергията и устрема на волнитѣ
стихове, съ които се отличава динамичната
поезия на Верхарна. Всичко това, обаче, е така
органически привито, приспособено къмъ инди-
видуалността на нашия поетъ, че „чуждото“
сѣвсемъ не се чувствува като такова. И ако
го отбелязваме, правимъ го, за да обяснимъ
развитието и оформяването на нашия поетъ,
което не би станало безъ тия външни влияния.

Не може да се отрече напр. действието
на пѣсни отъ рода на „Soleils couchants“,
„Chanson d'automne“, „Lassitude“, „Il pleure“,
„Crépuscule du soir mystique“ и др. Верленови
пѣсни за създаването на Яворовия музикаленъ
стилъ и мелодична фраза. Една по-внимателна
съпоставка може да открие и сродни мотиви и
изрази, каквото родство има напр. между „На